

Sygn. akt *XVII AmT 86/19*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	Sędzia SO Anna Maria Kowalik
Protokolant –	starszy sekretarz sądowy Joanna Preizner

po rozpoznaniu 10 lutego 2021 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **A. D.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej**

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej z 13 grudnia 2018 roku Nr (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że uchyla karę pieniężną w całości;
2. oddala odwołanie w pozostałej części;
3. znosi pomiędzy stronami koszty procesu, w tym koszty zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Anna Maria Kowalik

Sygn. akt *XVII AmT 86/19*

UZASADNIENIE

Decyzją z 13 grudnia 2018 r. Nr (...), wydaną na podstawie art. 210 ust. 1- 3 oraz art. 209 ust. 1 pkt 1 ustawy z 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 1954 ze zm.) (dalej: PT) w związku z art. 29 ust. 2 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 2062 ze zm.) (dalej: ustawa o wruist) oraz na podstawie art. 104 § 1 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 2096 ze zm.) (dalej k.p.a.) w związku z art. 206 ust. 1 PT, Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej (dalej Prezes UKE) nałożył na **A. D. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą PPHU (...) A. D.** (dalej powód) karę pieniężną, płatną do budżetu państwa, za nieprzekazanie danych przewidzianych w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, tj. nieprzekazanie Prezesowi UKE informacji dotyczących posiadanej infrastruktury telekomunikacyjnej, publicznych sieci telekomunikacyjnych, budynków umożliwiających kolokację, świadczonych usług telefonicznych, usług transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usług rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych według stanu na dzień 31 grudnia 2017 r. w wysokości 3 000,00 zł.

Odwołanie od powyższej Decyzji złożył powód, wnosząc o jej uchylenie w całości. W uzasadnieniu odwołania powód wskazał, że nie zgadza się ze stanowiskiem Prezesa UKE, o czym jak podał powiadomił go pismem z 27 lipca 2018 r., albowiem wymaganego obowiązku dokonał w terminie, na dowód czego przesłał Prezesowi Urzędu dokument o nazwie „Potwierdzenie przekazania danych”, z którego jednoznacznie wynika, że wymagana czynność została dokonana 30 marca 2018 r. o godz. 20:12:32. Powód zauważył, że o terminowym przesłaniu danych ponownie poinformował organ pismem z 27 listopada 2018 r., powtórnie załączając kopię „Potwierdzenia przekazania danych” z 30 marca 2018 r. Mimo tego została wydana Decyzja, w związku z czym powód przeprowadził rozmowę z pracownikiem Delegatury, od którego dowiedział się, że w sporządzonym przez niego sprawozdaniu jest błąd polegający na tym, że na stronie 3 Potwierdzenia przekazania danych w części „Oświadczenia” w pkt 1 nie zaznaczył pozycji o treści „Elementów infrastruktury telekomunikacyjnej zapewniających łączenie kabli telekomunikacyjnych”. Toteż na skutek braku znaku „X” w tym miejscu został potraktowany jak podmiot, który wymaganego sprawozdania nie złożył w konsekwencji czego należało nałożyć na niego karę pieniężną. Powód wywiódł, iż nie zgadza się z powyższym, ponieważ doszło z jego strony do oczywistej omyłki pisarskiej, szczególnie widocznej w świetle faktu, że całe sprawozdanie zostało sporządzone na wartościach zerowych. Podniósł przy tym, iż z orzecznictwa wynika, że oczywistą omyłką pisarską może być błędny znak graficzny, jego brak lub nadmiar. Cechami charakterystycznymi takiej omyłki są zaś: brak zamiaru wprowadzenia w błąd, przypadkowość, możliwość naprawy błędu bez zmiany merytorycznej treści oświadczenia. Powód wywiódł, że te wszystkie przesłanki wystąpiły w niniejszym przypadku, ale nie zostały wzięte pod uwagę przez Prezesa UKE. Tymczasem w sytuacji zajścia omyłki regułą jest według powoda wezwanie podmiotu postępowania, w określonym terminie, do naprawienia błędu formalnego, który w tej sprawie również mógł być wyeliminowany. Wobec tego powód zaznaczył, iż Prezes UKE wzywając go do przekazania danych odnośnie wielkości przychodu mógł go wezwać do poprawienia oczywistej omyłki pisarskiej, podając na czym ona polega. W przeciwnym bowiem razie paradoksalnie, mimo, że dopełnił obowiązku sprawozdawczego, jest karany za zaistnienie oczywistej omyłki pisarskiej.

W uzupełnieniu odwołania, w piśmie z 3 stycznia 2019 r., powód wywiódł, że program komputerowy służący do tworzenia i przesyłania stosownych informacji i sprawozdań, za pomocą którego wysłał swoje sprawozdanie, działa wadliwie, gdyż inaczej niż inne dostępne programy, których działanie uniemożliwia wysłanie deklaracji sporządzonej z błędem poprzez blokowanie i wymuszenie dokonania poprawek, SIIS pozwala na zapisanie i wysyłkę dokumentu sporządzonego z błędem.

Pozwany w odpowiedzi na odwołanie wniósł o: oddalenie odwołania w całości; oddalenie wniosków dowodowych powoda o ile uznać, że w istocie zostały zgłoszone w uzasadnieniu odwołania; przeprowadzenie dowodów z dokumentów stanowiących akta administracyjne sprawy na okoliczność przebiegu postępowania administracyjnego, ustalonego przez Prezesa UKE stanu faktycznego sprawy oraz treści zaskarżonej Decyzji; zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy- Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

A. D. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą PPHU (...) A. D. jest wpisany do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych prowadzonego przez Prezesa UKE pod numerem (...) (okoliczność niesporna, k. 1 akt adm.).

Przedsiębiorca ten nie przekazał Prezesowi UKE do Systemu Informacji o Infrastrukturze Szerokopasmowej (SIIS) przewidzianych w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, informacji dotyczących posiadanej infrastruktury telekomunikacyjnej, publicznych sieci telekomunikacyjnych, budynków umożliwiających kolokację, świadczonych usług telefonicznych, usług transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do internetu i usług rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych, za 2017 rok. Przedsiębiorca przesłał przy pomocy wymienionego systemu tylko dane podmiotu przekazującego informacje oraz oświadczył, że zakończono proces przekazywania danych, w związku z czym wygenerował potwierdzenie przekazania tych danych z datą 30 marca 2018 r. godz. 20:12:32 (k. 14- 15, 24- 26 akt adm.).

Wobec tego zawiadomieniem z 18 lipca 2018 r. Prezes UKE poinformował powoda o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia na niego kary pieniężnej w związku z niewypełnieniem obowiązku udzielenia

informacji, o którym mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist za rok 2017. W tymże piśmie Prezes UKE wezwał do przekazania danych dotyczących wielkości jego przychodu osiągniętego w 2017 r. niezbędnych do określenia podstawy wymiaru kary w terminie 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia. Jednocześnie Prezes UKE poinformował o możliwości zapoznania się z zebranych materiałem dowodowym, o prawie ostatecznego wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów w terminie 30 dni od daty otrzymania tego pisma oraz o możliwości przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów w każdym stadium postępowania. Ponadto Prezes UKE powiadomił o włączeniu do akt sprawy materiału dowodowego w postaci kopii decyzji Prezesa UKE z 12 października 2012 r. nr (...) nakładającej na powoda karę pieniężną w związku z niewywiązaniem się z obowiązku, o którym mowa w art. 7 ust. 2 PT za rok sprawozdawczy 2010 (k. 2- 10 akt adm.).

W odpowiedzi z 27 lipca 2018 r. powód stwierdził, że nie podziela postawionego mu zarzutu niewypełnienia obowiązku przekazania informacji. Do pisma załączył kopię potwierdzenia przekazania danych do SIIS, wskazując, że wynika z niego jednoznacznie, że został on wygenerowany 30 marca 2018 r. o godz. 20:12 (k. 13- 15 akt adm.).

Pismem z dnia 19 listopada 2018 r. Prezes UKE ponownie wezwał powoda do przekazania danych dotyczących wielkości przychodu osiągniętego w 2017 r. niezbędnych do określenia podstawy wymiaru kary w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania (k. 20 akt adm.).

W odpowiedzi powód wyjaśnił, że przesłał wraz z pismem z 27 lipca 2018 r. dokument potwierdzający złożenie w terminie sprawozdania, wobec czego wszelkie dywagacje dotyczące nałożenia kary pieniężnej z tytułu nieudzielenia, bądź nieterminowego udzielenia informacji określił jako bezprzedmiotowe. Do pisma ponownie załączył kopię potwierdzenia przekazania danych do SIIS, jak również Formularz FO6, Formularz OO (k. 23- 33 akt adm.).

W dniu 13 grudnia 2018 r. Prezes UKE wydał zaskarżoną Decyzję, mocą której nałożył na powoda karę pieniężną w wysokości 3 000,00 zł za nieprzekazanie danych przewidzianych w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist według stanu na dzień 31 grudnia 2017 r.

Powyżej opisany stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o ww. dowody z dokumentów, których wiarygodność i moc dowodowa nie budziły zastrzeżeń oraz o niekwestionowane twierdzenia stron.

Sąd Okręgowy- Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie jedynie w zakresie żądania uchylecia nałożonej na powoda kary pieniężnej, aczkolwiek nie z powodów przedstawionych w jego uzasadnieniu. Sąd nie przychylił się natomiast do wniosku powoda o uchylenie zaskarżonej Decyzji w całości, ponieważ stan faktyczny sprawy wskazuje, że powód nie wypełnił obowiązku udzielenia informacji, o którym mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, co stwierdzono w sentencji Decyzji.

Zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy o wruist Prezes UKE sporządza dla terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i na bieżąco, nie rzadziej niż raz na rok, weryfikuje i aktualizuje, w formie elektronicznej, inwentaryzację przedstawiającą informacje o usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych, świadczonych w oparciu o infrastrukturę telekomunikacyjną i publiczne sieci telekomunikacyjne zapewniające szerokopasmowy dostęp do Internetu oraz pokrycie istniejącą infrastrukturą telekomunikacyjną i publicznymi sieciami telekomunikacyjnymi zapewniającymi lub umożliwiającymi zapewnienie szerokopasmowego dostępu do Internetu, z odrębnym zaznaczeniem łączy światłowodowych i sieci bezprzewodowych, oraz budynkami umożliwiającymi kolokację.

Natomiast zgodnie z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, w celu wykonania powyższego obowiązku państwowe i samorządowe jednostki organizacyjne, podmioty wykonujące zadania z zakresu użyteczności publicznej oraz przedsiębiorcy telekomunikacyjni przekazują aktualne, zgodne ze stanem faktycznym, kompletne oraz adekwatne do potrzeb wykonania powyższego obowiązku informacyjnego, informacje o posiadanej infrastrukturze telekomunikacyjnej, publicznych sieciach telekomunikacyjnych, budynkach umożliwiających kolokację, świadczonych usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy

dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych oraz aktualizują je corocznie w terminie do dnia 31 marca, według stanu na dzień 31 grudnia poprzedniego roku.

Przy czym co istotne, stosownie do zawartej w art. 29 ust. 7 ustawy o wruist delegacji ustawowej Minister Administracji i Cyfryzacji wydał rozporządzenie z dnia 24 lutego 2014 r. w sprawie inwentaryzacji infrastruktury i usług telekomunikacyjnych (Dz. U. z 2014, poz. 276, zwane dalej „Rozporządzeniem”), w którym w myśl regulacji ustawowej określił:

- rodzaj infrastruktury oraz informacje o świadczonych usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu oraz usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych, podlegających inwentaryzacji i skalę map, na których dokonuje się inwentaryzacji,
- elektroniczny format przekazywania danych,
- szczegółowy zakres i sposób prezentowania informacji w inwentaryzacji,
- wzory formularzy służących do przekazywania Prezesowi UKE informacji, wraz z objaśnieniami co do sposobu ich wypełniania.

Jednocześnie jak wynika z przedmiotowego Rozporządzenia oznaczone informacje przekazuje się Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej drogą elektroniczną przy użyciu dokumentów elektronicznych za pomocą interfejsu internetowego SIIS, czyli Systemu Informacyjnego o Infrastrukturze Szerokopasmowej służącego do gromadzenia, przetwarzania, prezentowania i udostępniania informacji o infrastrukturze komunikacyjnej i publicznych sieciach telekomunikacyjnych zapewniających lub umożliwiających zapewnienie szerokopasmowego dostępu do Internetu oraz budynkach umożliwiających kolokację, usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych, świadczonych w oparciu o infrastrukturę telekomunikacyjną i publiczne sieci telekomunikacyjne zapewniające szerokopasmowy dostęp do Internetu.

Powyższe oznacza, iż przekazanie danych wymienionych w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist ma nastąpić w formie elektronicznej do systemu SIIS i ciąży na każdym przedsiębiorcy telekomunikacyjnym w terminie do dnia 31 marca za rok poprzedni, według stanu na 31 grudnia.

Przewidziany w przywołanym przepisie obowiązek ma charakter stały i winien być realizowany przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego bez odrębnego wezwania. Obowiązek ten wynika bezpośrednio z przepisów prawa i nie wymaga konkretyzacji przez administrację telekomunikacyjną w formie decyzji administracyjnych, wobec czego przedsiębiorca samodzielnie ustala, jakim obowiązkiem informacyjnym podlega.

Jak wynika zaś z okoliczności niniejszej sprawy, powód wykonując w 2017 r. działalność telekomunikacyjną jako przedsiębiorca telekomunikacyjny wpisany do rejestru tych przedsiębiorców pod numerem (...), nie wypełnił obowiązku przedłożenia aktualnych, zgodnych ze stanem faktycznym, kompletnych oraz adekwatnych do potrzeb wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 29 ust. 1 ustawy o wruist, informacji o posiadanej infrastrukturze telekomunikacyjnej, publicznych sieciach telekomunikacyjnych, budynkach umożliwiających kolokację, świadczonych usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych.

Wprawdzie materiał dowodowy wskazuje, że powód próbując zrealizować przedmiotowy obowiązek korzystał z interfejsu internetowego SIIS, w którym zapisał dane dotyczące podmiotu przekazującego, złożył przy tym oświadczenie, że zakończył proces przekazywania danych, co pozwoliło mu na wygenerowanie potwierdzenia przekazania danych w terminie, bo 30 marca 2018 r. za rok 2017 r., ale ostatecznie danych, o których mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist nie przekazał. Obydwie strony odnosiły się przy tym do błędu w postaci niepostawionego przez

powoda znaku „X” w odpowiedniej kratce, który to błąd powód traktuje jako oczywistą omyłkę pisarską i z racji tego wywodzi, że powinien zostać wezwany do jej poprawienia, a nie ukarany.

Należy jednak stwierdzić, że oprócz tego, że nie toczyło się żadne postępowanie administracyjne, w ramach którego powód mógłby ewentualnie zostać wezwany do uzupełnienia braków formalnych, czy złożenia wyjaśnienia odnośnie nieudzielenia pełnych informacji, to podkreślenia wymaga, że oczywista omyłka pisarska polega nie tylko na tym, że stanowi wynikającą z przeoczenia, oczywistą niedokładność, zauważalną bez potrzeby przeprowadzenia dogłębnej analizy, ale co najważniejsze jej poprawienie nie wywołuje zmiany merytorycznej korygowanej treści. Odnosząc się do przykładów sprostowania orzeczeń sądowych, na które powołuje się powód, podnieść trzeba, że również w ich zakresie cecha oczywistości omyłki stanowi granicę przedmiotowej dopuszczalności sprostowania, wyrażającą się w tym, że sprostowanie nie może prowadzić do merytorycznej zmiany orzeczenia (por. Uchwała Sądu Najwyższego- Izba Cywilna z dnia 9 maja 1995 r. III CZP 55/95, Legalis). Sprostowanie nie jest bowiem środkiem prawnym służącym korekcie rozstrzygnięcia co do jego istoty (por. wyr. SN z 17.6.2014 r., I CSK 422/13, Legalis).

Tymczasem, gdyby powód dopisał znak „X” w pozycji „Oświadczenia” zawartej w formularzu elektronicznym, stanowiłoby to merytoryczną ingerencję w treść przedłożonej przez niego informacji, ponieważ oznaczałoby złożenie konkretnego oświadczenia, przy którym postawiony został „X”, podczas gdy w terminie na złożenie sprawozdania, o którym mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, takie oświadczenie efektywnie nie zostało przez niego złożone. Sąd stwierdził, że zaznaczenie, czy wpisanie informacji o posiadanej infrastrukturze telekomunikacyjnej, publicznych sieciach telekomunikacyjnych, budynkach umożliwiających kolokację, świadczonych usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych zasadniczo różni się, jest odmienne od jej niezaznaczenia czy niewpisania, dlatego nie może być traktowane jako podlegające sprostowaniu. Nieprzekazanie stosownych informacji świadczy zatem o niewypełnieniu przez powoda obowiązku z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist.

Z kolei niedopełnienie przez przedsiębiorcę wskazanego obowiązku w ustawowo określonym terminie powodowało narażenie się na sankcję administracyjną przewidzianą w art. 209 ust. 1 pkt 1 PT. W myśl bowiem tego przepisu, uchylonego ustawą z 10 maja 2018 r. o zmianie ustawy- Prawo telekomunikacyjne i niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 1118), która weszła w życie 12 grudnia 2018 r., karze pieniężnej podlega ten, kto nie wypełnia obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianych ustawą lub ustawą z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych lub udziela informacji niepełnych lub nieprawdziwych lub dostarcza dokumenty zawierające informacje niepełne lub nieprawdziwe.

Pomimo uchylenia tego przepisu co do zasady na podstawie art. 1 pkt 31 ppkt a tiret pierwszy ustawy zmieniającej, pozwany prawidłowo zastosował go w niniejszej sprawie wobec treści art. 12 tej ustawy, zgodnie z którym do postępowań wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy dotyczących nałożenia przez Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej kary pieniężnej za naruszenia, o których mowa w art. 209 ust. 1 pkt 1 lub 25 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym, stosuje się przepisy dotychczasowe. Prezes UKE związany zatem treścią przepisów dotychczasowych, które penalizowały niewypełnienie obowiązku przekazania informacji przewidzianych ustawą o wruist nałożył na powoda karę pieniężną.

Sąd kierując się jednak w postępowaniu sądowym treścią art. 316 § 1 k.p.c., w myśl którego po zamknięciu rozprawy sąd wydaje wyrok, biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy, wziął pod uwagę przy rozstrzygnięciu niniejszej sprawy nowy stan prawny, tj. okoliczność uchylenia art. 209 ust. 1 pkt 1 PT będącego wskazaną w Decyzji podstawą odpowiedzialności powoda za nieudzielenie informacji przewidzianych ustawą o wruist, która to okoliczność przemawia zdaniem Sądu za niekaraniem powoda.

Sąd ma przy tym wiedzę, że generalnie w sprawach z zakresu regulacji nie obowiązuje norma wyartykułowana w art. 316 § 1 k.p.c. dotycząca orzekania według stanu rzeczy z chwili zamknięcia rozprawy, ponieważ oceny prawidłowości i legalności decyzji dokonuje się według stanu rzeczy z chwili jej wydania (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 4 marca 2014r., III SK 35/13, wyrok SN z dnia 5 marca 2015 r., III SK 8/14). Jak zauważył wszelako Sąd

Apelacyjny w Warszawie w orzeczeniu z 7 października 2019 r., sygn. akt VII AGa 19/19 (opublikowane na portalu orzeczenia.ms.gov.pl) „Nie można z kolei wykluczyć wyjątków od tej zasady. W szczególności sytuacja taka może mieć miejsce w przypadku konieczności uwzględnienia zasad prawa karnego. Przykładowo, zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2009 r. (III SZP 2/09, Lex nr 528273), do kary pieniężnej zastosowanie mają przepisy ustawy nowej, jeżeli są względniejsze dla sprawcy.” Innymi słowy, w sytuacjach wyjątkowych, kiedy konieczne jest uwzględnienie przykładowych kanonów prawa karnego, możliwe są odstępstwa od oceny prawidłowości i legalności decyzji według stanu rzeczy z chwili jej wydania, czyli posiłkowanie się treścią art. 316 § 1 k.p.c. Przy czym do takich kanonów zalicza się stosowanie ustawy względniejszej dla sprawcy jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia czynu (art. 4 § 1 k.k.).

Sąd uznał zatem, że okoliczność uchylecia art. 209 ust. 1 pkt 1 PT po wydaniu zaskarżonej Decyzji jest tego rodzaju, że wymagała uwzględnienia i skorzystania z reguły art. 316 § 1 k.p.c., która w niniejszej sprawie powoduje korzystne dla powoda skutki, albowiem stosowana w konsekwencji ustawa nowa nie przewiduje obligatoryjnej odpowiedzialności sprawcy za wskazany delikt. Tym samym zastosowanie ustawy nowej, zgodnie z zasadami prawa karnego, będzie dla niego oczywiście względniejsze, gdyż wyeliminowana zostanie jego odpowiedzialność wynikająca z usuniętego przepisu.

W wyniku zaś powyższego niezbędne stało się tylko uchylene kary pieniężnej nałożonej Decyzją przez Prezesa UKE na powoda na podstawie art. 209 ust. 1 pkt 1 PT, co nie wyklucza pozostawienia Decyzji w obrocie prawnym w pozostałym zakresie z uwagi na jej prawidłowość stwierdzenia niedopełnienia przez powoda obowiązku sprawozdawczego z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist.

Mając powyższe na uwadze Sąd zmienił zaskarżoną Decyzję na podstawie art. 479⁶⁴ § 2 k.p.c. w ten tylko sposób, że uchylił karę pieniężną w całości, w związku z czym oddalił odwołanie w pozostałej części na podstawie art. 479⁶⁴ § 1 k.p.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., wzajemnie je znosząc z uwagi na fakt, iż zmiana Decyzji została wywołana skorzystaniem przez Sąd z przepisu art. 316 § 1 k.p.c., której to możliwości nie miał pozwany.

Sędzia SO Anna Maria Kowalik

(...)

(...)